



ÚJ FOLYAM. VI. KÖTET.

21. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. NOVEMBER 18.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

SÍRYA-YIGADÓK.

— Regény, írta Szabó Endre. —

(21. közlemény.)

XIV.

Van der Manderné is úgy érezte, hogy nagyon alkalmasan cselekedett Verpeléti, mikor befelé fordult, mert most nem tudná hamarjában hogy nézne annak a szemébe. Önkénytelenül az ajtóra esett tekintete: nem volna-e jó minden szó nélkül elosonni innen ezzel a leforrázással? De aztán erőt vett rajta a «méltóság.» Nem! még egy kemény szót vágunk oda, hogy mienk legyen az utolsó szó s diadallal vonulhassunk vissza.

— A koldus-élet vitt rá bennünket, tudja? Nem volt már miből egy czipőt venni a feleségének, érti? — s azzal sietett ki, de még meghallhatta, hogy a veje a paplan alól mérgeledő kacagással kísérte őt ki.

Alig tett bele félóra, mikor az ajtó megint kinyílt. Verpeléti már épen öltözködött s meglepetve tekintett hátra. Karbunkuluskövy Adolár jött.

Adolár ur félénk mosolylyal közeledett Verpeléti felé s mindjárt igen kinos benyomást gyakorolt reá, hogy az ő Dini pajtása, a ki a legelőkelőbbben tudta eddig kéz-szorítás alkalmával a kezét úgy felülről lefelé kasszabintani, a közben könyökét szögletesen fel-felé irányozni s a kézfogáskor kétszer-háromszor fűrészelő mozdulatot tenni, most egész természetesen lefelé domborodó ivben nyújtotta fel a kezét, mint a hogy

azt közönséges, nem előkelő gavallérok szokták csinálni.

«Most már végkép oda van!» — gondolta Adolár, aki még mindig a régi tempóban akarta kezét nyujtani, csak azután kapta le ő is a rendes vonalba, mikor látta, hogy úgy össze nem találkozhatnak a két marok.

— Nos, Adolár, mi ujság? — nevetett kelletlenül Verpeléti.

— Nem jó ujság, kedves barátom, nem jó ujság. Bolond világ jár. A hölgyek küldtek ide, hogy híjjalak haza.

— Eh! — tett egy boszus mozdulatot Verpeléti.

— Hát persze! — adta be a derekát rögtön Adolár, habár a hölgyeknek a legnagyobb vitézséggel megígérte, hogy ha törik, ha szakad, haza hozza, még pedig kibékitve, Verpeléti.

— Ne is beszélj róluk.

— A hogy akarod... jól felvéve a dolgot, neked igazad van.

— Hát akkor minek jöttél ide? — rontott rá Verpeléti idegesen.

— Nagyszerű kérdés. Hát már régen nem láttalak.

Mondok: mit csinál az én Verpeléti Dini barátom, hogy már olyan régen nem látni sehhol sem... az equipázsod is eladtad potom olcsón — annyit én is megadtam volna érte...

— No ne darálj most nekem ilyenekről; van-e valami mondani valód? mert sietek.

— Ejnye, de különös vagy! Persze hogy van mondani valóm, akármennyi mondani valóm van... A papádról is van mondani valóm, ha épen akarod... Mondani való mindig van.

— Az apámról? — rezzent össze Verpeléti.

— A papádról is, ha akarod, meg az én apámról is, ha akarod, sőt az egész világ papájáról is, ha akarod, — henczegett már megint Adolár, észre vévén, hogy az imént, az öreg Verpeléti említésére Dénes ideges, bosszus hangulata megcsappant.

— Nos? mit tudsz az apámról? — kérde Verpeléti, olyan hangon, mintha akarná is tudni az újságot, nem is.

— Én azt tudom, hogy ő mindent tud.

— Mindent?

— Mindent. Nem is most tudja először... Már régen tudja...

Verpeléti elsápadt. Arra Karbunkuluskövy Adolár még jobban neki bátorodott.

— Hát... hát az anyám? — hebegett Verpeléti.

— Az nem tud semmit, nem is asszonyoknak való ilyet tudni, — bölcselkedett Adolár, már tekintélyes léptekkel járva fel s alá a szobában, — a mamád nem tud semmit — hanem majd megtud az is mindent, mert muszáj lesz.

— Miért?

— Miért? Nagyszerű kérdés! Mert ha ki akarják fizetni a te adósságaidat, akkor ki kell nekik menni a birtokból, ha pedig nem akarják kifizetni, akkor veled történik csúf dolog... már így nem tarthat sokáig.

Verpeléti érezte, hogy el kell fordulnia az ablak felé, nehogy a rémületet arcán Adolár meglássa. Ő még ilyen katasztrófára soha sem gondolt, vagy ha gondolt is, nem tartotta még azt közel levőnek, nem gondolta azt ilyen lesújtó alternatívában. Egy pillanat alatt átcsikáztak agyán azok a hideg, szóvalan jelenekek, a melyek az utóbbi években közte és apja közt lefolytak, olyankor, mikor ő néha haza vetődött Laposkőre. Adolárnak igaza lehet: az öreg úr már rég tudhatta ezeket a dolgokat. De miért nem szólt soha? Erre a mellékes körülményekre már megint kíváncsibb volt Verpeléti Dénes, mint a mennyire nyugtalanította a földög.

— No, isten veled, kedves Adolár, — mondá Ver-

peléti visszafordulva az ablaktól, — sok a dolgom, hagyj magamra.

És az ajtó felé sétálván, karonfogta Adolárt, kinyitotta az ajtót s mire Adolár meggondolta volna, hogy ő most mily udvariasan kilöketett, már akkor be is volt utána téve az ajtó. A dolog oly kedvesen történt, hogy Adolár még kénytelen volt mosolyogva vissza is köszönni:

— A viszontlátásig. Szervusz!

Ezúttal aztán kemény dologra adta magát Verpeléti Dénes: gondolkozni kezdett. Hej, beh keserves mesterség pedig az az olyanoknak, a kik ezt nemzeti szokás szerint a lóval szokták végeztetni. mivelhogy annak úgy is nagy a feje. Egy kis hamleti jelenet indult meg a kis vendéglői szobában, csakhogy persze kisebb kiadásban: mit tenni, vagy mit nem tenni? ez most a kérdés. Haza menni Laposkőre, bűnbánólag térdre esni az öreg előtt s megkérni, hogy fizesse ki az adósságot, (a mi egyértelmű azzal, hogy földönfutókká legyenek apja és anyja), vagy pedig megvárni, míg az öreg őt maga hivatja? De mikor már rég tudja az egész bajt s megsem mozdította még a füle botját sem? ez, ez! — Hát aztán micsoda csúfság eshetik ő vele, ha apja ki nem fizeti az adósságokat? Mit értett azalatt az az Adolár gyerek?

Ettől az ismeretlen veszedelemtől még jobban félt. Már az is eszébe öllött, hogy elmegy utána s megkérdi, hogy mi legyen az? mert így nem igen lehet határozni.

Egész napját ilyen ködös hangulatban töltötte el. Még az olaszhoz se ment el este játszani. Pedig megunta már az utczán az ögyelgést, kivált mikor attól is tartott, hogy volt nagyuri barátjaival találkozhatnak, de még jobban attól, hogy régebben volt pajtásai, diák-társai látják meg ilyen csetlő-botló állapotban. Félt a volt nagyuri barátaitól is, félt a volt közönséges rangú ismerőseitől is.

Akkor jutott eszébe, hogy van a kettő között egy közép-társaság: a «Sipka-kávéház»-ban. Ott van egy kis kerek asztal. A mellett szokott ülni három négy csöndes úr. Azok szegény nagy urak. Nagyon derék, jóra való, csöndes emberek, a kik a légynek sem ártanak. (A bukott, tönkre ment nagyurak általában mind nagyon derék, jóra való, csöndes emberek, a kik a légynek sem ártanak.) A három-négy csöndes úr még mindig igen választékosan öltözik, a kávéházi vendégek közül senkivel sem ismerős; a pinczerek mind méltóságos urnak hívják még őket...

Verpeléti Dénes sietett a «Sipka kávéházba». Óvatosan lépett be, hogy a kávéház fő részében billárdozó

közönséges uri emberek észre ne vegyék s a terem hátsó részében, félhomályban levő kerek asztal felé surrant. Már ott ült két olyan leszállt nagyúr. Verpeléti Dénes jól ismerte őket régiből, mikor még ő is ide járt jogász-korában az időt előlni; azok meg bizonyosan ismerték őt hír-névből, hiszen ki ne hallott volna az országban Verpeléti Dénesről, a híres sportmanról, a híres szép menyecske férjéről. Csak a nevéf kell majd kimondania s azok mindjárt «per tu» ültetik le.

Haj, de nem úgy történt.

Mikor elég czirkalmas lépésekkel az asztalhoz lépett, a két csöndes úr közül kezdetben egyik sem akarta észre venni, mindkettő a homlokára emelt tenyere alól nézte az asztalt, mintha a gáztól féltének a szemüket. Pedig hogy észre vették a jövevényt, azt Verpeléti nem tartotta kétségesnek.

— Jó estét uraim! — köszönt halkán, de uras hanghordozással Verpeléti.

— Jó estét, — mordult rá kelletlenül a közelebb ülő, de csak a félszemével pillantva ki a kisujja mellől.

— Verpeléti Dénes — folytatta csaknem suttogva Verpeléti, bemutatva magát.

Az, a ki köszönését fogadta az imént, most nagyon meglepetve és száraz hangon szólalt meg.

— Tetszik?

A másik meg a «Journale des Debats»-t vette elő s azt nézte nagyon, egyuttal háttal fordulva Verpelétiének.

Verpeléti roppant kellemetlenül érezte magát. Lehetetlen volt észre nem vennie a fitymáló hidegséget, a mely abból a rövid «tetszik» kérdésből feléje fujt. Mintha azt hallotta volna, hogy: «tudjuk, kinek hinak? ismerjük is pályafutásodat, de mit akarsz te itt? mert hiszen az szép, hogy tönkre jutottál, de hol a kilencz ágú koronád?»

Sietett is úgy tenni, mintha tévedésből botlott volna oda.

— Bocsánat! azt hittem... tévedés... aláz'szolgája.

Azok még csak nem is köszöntek neki, mikor elment; csak azután nevettek össze gúnyosan:

— A számár!

(Folyt köv.)

SAJÁTSÁGOS KÖVETKEZTETÉS.

Tanító: Izidorka: mit tudsz te a kolibri madárról?

Izidor: O kolibri modár a legkisebb modár... ollejan kicsin, hod a hülygek fölbevalónak használhatnak....

Izidor apja: (Örvendezve.) Tyszsz! Ha ez a fió annyit tud a legkisebb modárrul, mennyit tudhat ez a strucez modárról?

A TITOK.



— A dolog titok s csak úgy mondom el a ténszasszonyságnak, ha hallgatást ígér.

— Oh, kérem, akkor inkább el ne mondja! Mit ér nekem az olyan titok, a mit másnak el nem mondhatok?

EGY ZÁLOGHÁZAS LEÁNYÁHOZ.

Házatoknál minap este
Két óráig álltam lesbe;
Két órán át törtem magam,
Bemenjek-e, hogy megmondjam:
Szeretlek!

Erősebb a szív az észnél,
Az akarat töprengésnél.
Bementem — apádon átkom —
S emlékebe nyert óralánczom
Becsaptam.

Kóródi Sándor.

PÜF NEKI!

Tanító. Engedelmeskedni, fiacskám, engedelmeskedni! Látjátok, én is köteles vagyok engedelmeskedni... Józsi, megtudnád-e mondani, hogy kinek tartozom én engedelmeskedni?

Józsi. Hát a feleségének

ALKALMAS PÁRBAJ-SEGÉD.



— Hm! már megint szekundásnak hívnak! Ugyan mi az ördögöt akarnak mindig én velem? Hát nincs más arra való ember?

— De nincs ám!

— Már miért ne volna?

— Mert senkinek sincsenek olyan hosszú lábai, mint Nyurga urnak.

— Hát aztán mire kell az?

— Hát a distáncziát lépéssel kimérni.

ŐSZSZEL.

Hull a fa levele... Erbőben járkálok...
Azaz: búbos kályha padkáján guggolok
S firkálok; hanem hát *erdőben járkálni*
Ez a módja, mert ott színpoézis csorog.

Tegyük föl tehát, hogy erdőben járkálok,
Látok levélhullást és azt mondom rája:
Én is szakasztott így fogok majd lehullni,
Mikoron kiszárad életemnek fája.

Avagy Lenau nyomán mondom: A falevél
Azért hull utamra, hogy azt eltakarja;
Én ki ne találjak s temetkező — helyem
Legyen a vadonnak «kietlen avarja».

Bár — mint föntebb mondám — nem vagyok erdőben
S mert az idő hűvös, mostanába nem mék:
Kijárnék én oda minden okvetetlen,
Hogyha tizenhárom-próbás költő lennék.

Mert szezonnya van most. S széles e hazában
Most íródik rendre sok bús őszi ének...
Istenuccse nem t'om, mik szomorítóbbak:
Hulló levelek-e vagy a versemények?

Révész Ernő.

FURA.

Orvos: (Egy betegéhez.) Oh nagysád, milyen egészséges lehet kegyed, hogy ezt az örökös betegséget elbirja!

ALKALMAS AJÁNDÉK

Cziczikéné urnő, (a ki már vagy három férjétől elvált s most készül a negyedikhez férjhezmenni.) Nos, Csepey ur: hát ön mit ad nekem az esküvőmre aján-dékul?

Csepey ur. Egy üveg választó-vizet.

HÁL' ISTENNEK.

— Régen koldus már maga?

— Hála istennek 20 év óta!

TÖRVÉNY ELŐTT.

— Hogy hívják önt.

— Papp!

— Csakhogy ön nem két p-vel írja a nevét, hanem egygyel.

— Hja kérem, mikor hogy érek rá.

A BÖLCSEK.



Sétára ment két bölc egyszer
S persze mindjárt össze-kaptak,
Mert disputa nélkül ilyen
Emberek már nem maradnak.

Egyforma nagy mindakettő,
Ki itt szóval megmérkőzött, —
Az a kérdés, hogy ily perben
Kettő közül melyik győzött?

Egyszerű a dolog nyitja,
A győzelem akként esett:
Disputában a ki előbb
Elrekedt, hát az engedett.

Morgó.

HA MÁR MI SEM SECÍT.

— Azt mondta orvos úr, hogy dolgozzam erősen, akkor nem fogok hizni. Mindennap felvágok egy méter fát és még kövérebb vagyok.

— Hm, hm! Írt ön valaha verseket?

— Nem.

— No hát próbáljon írni, tudom, hogy attól többet nem hizik.

ÚGY MÁR TUDJA.

— Pista: ha tizből tizet elveszel, mennyi marad?

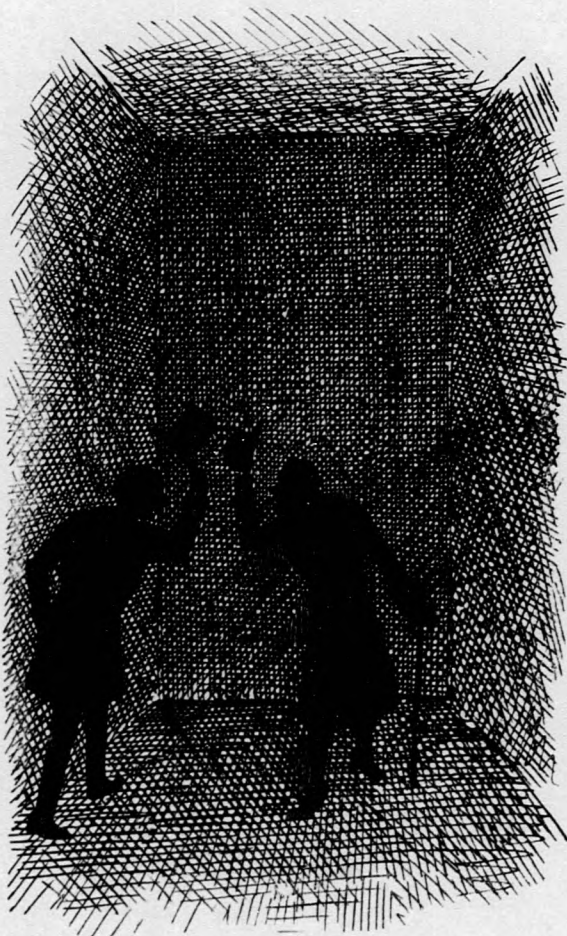
— Nem tudom.

— No megállj csak! Van neked a zsebedben tíz dió, aztán megnézed a zsebedet s látod, hogy elveszett mind a tíz dió, — no: hát mi van a zsebedben?

— Lyuk.

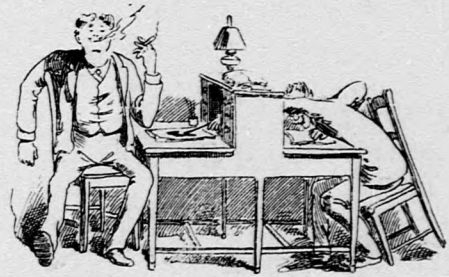
ANNAK IGAZÁN ÖRÜLHET.

(Jelenet a vámház-palota folyosójáról.)

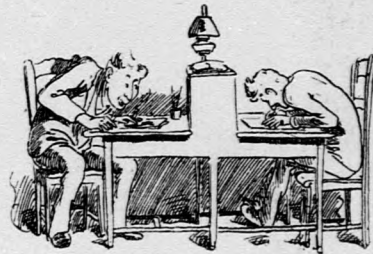


Ügyes: Ah! Bajos úr, ön az? nagyon örülök, hogy láthatom.

MÓKÁK AZ IRODÁBÓL.



1.



2.



3.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

Ha az embert az isten megveri, az szomorú; de ha a felesége veri meg, az aztán még szomorúbb.

*

Az újság a közvélemény uniformisa.

*

Egy bölcs egész életét ez axioma bebizonyításának szentelte: «*semmi* nem létezik!» Egy másik, nem kevésbé bölcs meg azt sütötte ki, hogy: «*semmi* létezik!» Vajjon melyikük mondá a bölcsőbbet?

*

Hogy szerencsések lehessünk, ahhoz csak egy kell: — szerencse.

*

Még a czondra is tetszetősen mutat lefényképezve.

*

Kétségbe esel, oh világ gyűlölő! hogy az emberiségnek kilenczvenkilencz százaléka gonosz.

Balga! hisz e kilenczvenkilencz százalékból terád egy százaléknál több nem eshetik.

PÖRÖS ATYAFIAK.



Ezeket is ásó s kapa választja el egymástól.

ARGUMENTUM AD HOMINEM.

Az ispán kiment a mezőre, megnézni, hogy mit és hogyan dolgoznak a cselédek.

A mint így jár-kei, meglátja, hogy az egyik kishéres jóízűen falatozik kenyere mellé zöldpaprikát.

— Hát szereted te a zöldpaprikát? — kérdé tőle az ispán.

= Igen is szeretem, — volt a válasz.

— Aztán miért szereted?

= Mert vigan lehet vele enni a kenyeret.

ODA BÓKOLT.

Nagyban udvarol a csizmadia gavallér szíve választottjának, kit erőnek erejével meg akar csókolni. A nassám szabadkozva így szól hozzá:

— Jaj, meg ne csókoljon, István, mert ma foghagymás kolbászt ettem.

= Oh, nassám, nem tesz semmit, én nagyon szeretem a foghagymás — disznóhúst, — szolt az udvarias cseszkő.

FERBLI KÖZBEN.

Makk Rudolf, szenvedélyes ferblista volt. Egy délután a kávéházban nagy tüzzel mesélte el pajtásainak a tegnapi napon játszott ferbli részleteit.

— ...épen tour kassza volt, egy forint volt a vizi, egy forint besszer és minden kártya kóstált ötven krajczárt; a többi pasasér már mind széthullott, mint a rosszúl kötött kéve, ketten maradtunk csupán: én és Vörös Náci.

Kezemben két disznó volt; Vörös Náciznak is jó kártyája lehetett; én megnixeltem a blindet.

Ujra blind.

Én hivatam egy forintot, mert kigusztáltam a harmadik disznót. Vörös megadta, aztán volt visszahívás quantum satis.

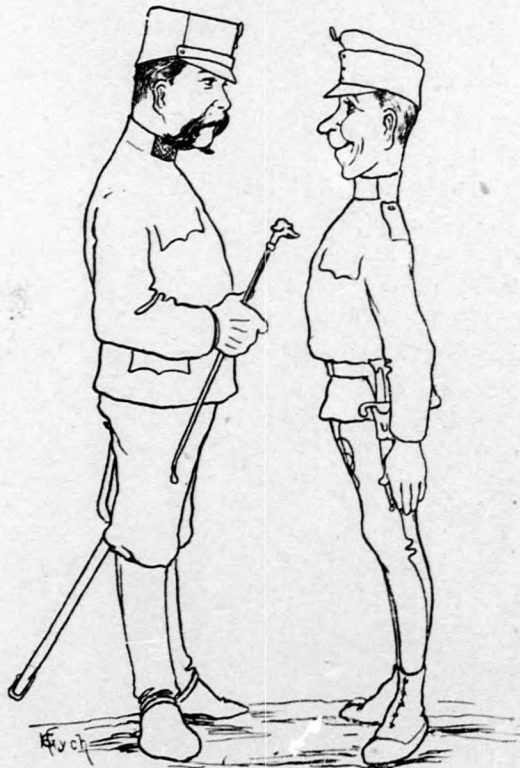
Végre megkérdeztem, hogy mi van? a nélkül, hogy láttam volna a negyedik kártyámat. Vörös Náci nagy hetykén kivágott négy királyt.

Én szépen, csendesén, nyugodtan gusztálom a negyedik kártyát, s a mint így gyöngyen gusztálom, hát egyszerre csak megjött...

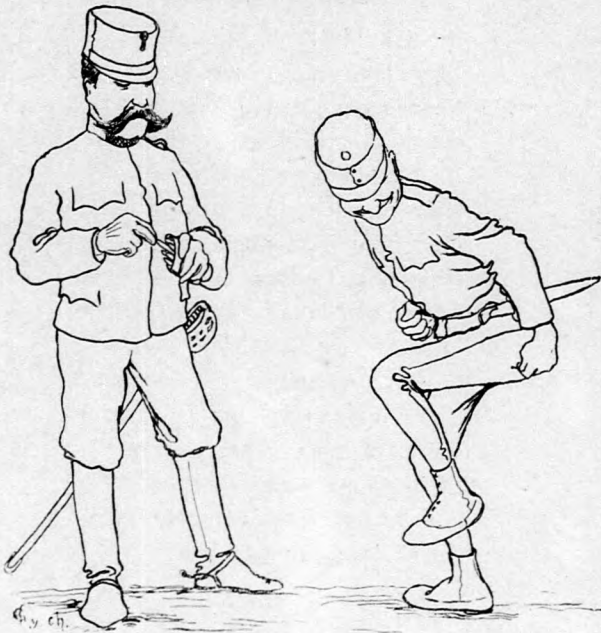
— A negyedik disznó? — kérdik feszült érdeklődéssel hallgatóim.

— Az nem, hanem a disznó helyett a — feleségem és hazakergetett.

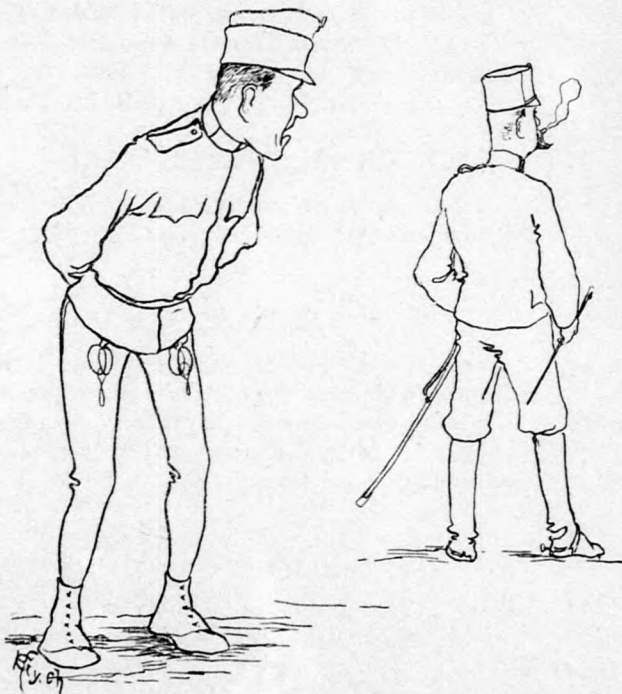
FÜSTBE MENT REMÉNYSÉG.



— Halt, fiam, halt! Szoktál-e pipázni?
= Igenis, kapitány úr.



— No hát akkor gyujtsunk rá!



SZEGET SZEGGEL.

— Melyik férfi legjobb férjnek? — ezt a kérdést veté fel a társaságban egy pajzán menyecske.

Sok tanakodás után megmondja a hölgy, hogy a vak, mert az nem lát.

— No ez jól van, — mondja egy uri ember, — hát mit gondolnak hölgyeim, hogy feleségnek melyik asszony a legjobb?

— Nem tudják? a néma, mert az nem feleselhet vissza a férjének.

AZOK TEHETIK.

— Oh, ön nem szeret engem úgy, mint boldogult férjem.

— Hogyan? ezerszer lángolóbban.

— Bizony nem, mert a megboldogult annyira szeretett, hogy e szót «lángolok önért» mindig két l-lel írta, ön meg csak egygyel.

— Talán tanító volt a kedves férje?

— Nem biz' a', újság korrektor.

— Hm! azok tehetik!

ELCSAPJA AZ ASSZONYÁT.



Szakácsné: Naccsága kérem! Azt mondom, hogy ha le nem szokik arról a szokásáról, hogy mindig firtatja a bevásárlások számadását, hát nem sokáig marad az én naccságám.

NEM ÉRTI.

— Nem értem, ön nekem vall szerelmet és a szobaleányt ölelgeti, csókolgatja?!

— Oh, nagysád, hisz' az csupán tévesztett adresse.

— Köszönöm szépen, tévesztett? mikor válaszolnak is reá!

AZ ORVOSNÁL.

— Mutassa a nyelvét! Hm! nagy baj! nagy baj! Hát mi is a baja?

— Hát primo: nincsen pénzem; secundo: van tyükszemem; nem lehetne azt doktor uram fecserélni, hogy ez ne legyen, amaz meg legyen?

EZ IS BÓK.



— A mint hallottam, nagysád a nyárron sokat utazott? Jól mulatott?

— Jaj, hagyja el kérem; folytonosan hol a vasuti kupéban főttem, hoi a társas kocsiiban sülttem.

— Ah, saprrristi! akkorrrr hát igen izletes falat lehet nagysád!

MODERN SZENZÁCIÓS SZINDARABBÓL.

A. Hogyan? lehetséges volna az, hogy viszontlássam fivéremet! Oh uram... kérem, mondja csak hamar: van-e önnek egy anyajegy a bal vállán?

B. Nincs.

A. (Öröm-sikolylyal a nyakába borul.) Kedves testvérem!

KIS HIRDETÉS.

«Az az úr, a ki tegnap egy fél keztyűt az egyetem-
térén elvesztett, kéretik, hogy a keztyű másik felét, a
melynek úgy sem vehetné már hasznát, e lapok kiadó-
hivatalában átadni, s arról a becsületes találót A. B.
jegy alatt értesíteni sziveskednék. A hirdetési díjat ő
fizeti».

TAKÁCSMESTERSÉG.

Ha a kezdet: Oh, jaj nekem!

Oka bizton a — szerelem.

Kezdem emigy: Jaj lesz neked!

Szent «ha majd te is érezed.»

Ha folytatom: a szívem fáj,

Mely rá irt nyujt, nincs az a táj.

Folytatom így: álnok valál,

Nincs kibuvó más, mint — halál.

Temetőben látlak sirva:

«Bár én lennék abb' a sírba!»

Bálban vagyunk — Szoknyafodor —

Szent hogy engem az — elsodor.

Ha másé léssz, képed' szívem

Okvetlen megőrzi — hiven.

S hogy onnét el nem vesz soha,

Ennek is a rim az oka.

Révész Ernő.

ATTÓL FÜGG.

Bíró. Vádlott: beismeri-e hát bűnösségét?

Vádlott. Már kérem alássan, elébb csak meg-
hallgatom, hogy mit mondanak a tanuk.

EGY TUDÓS ÉRTEKEZÉSÉBŐL.

«Hogy a hülyeség mily gyakori, arról e so-
rok mindjárt meg fogják győzni az olvasót...»

TAKSÁLÁS.

Urő. Nos, kisasszony, most hát beszéljünk
a fizetéséről. Mennyit kérne kegyed egy hónapra?

Nevelő. Husz forintot, nagyságos asszony.

Urő. Ah persze! hiszen annyit még a sza-
kácsmesternak sem fizetek.

MODERN.

Orvos: Miért hivatott nagysád? Mi baja van?

Hölgy: Nincs nekem semmi bajom, de épen az
nyugtalanít.

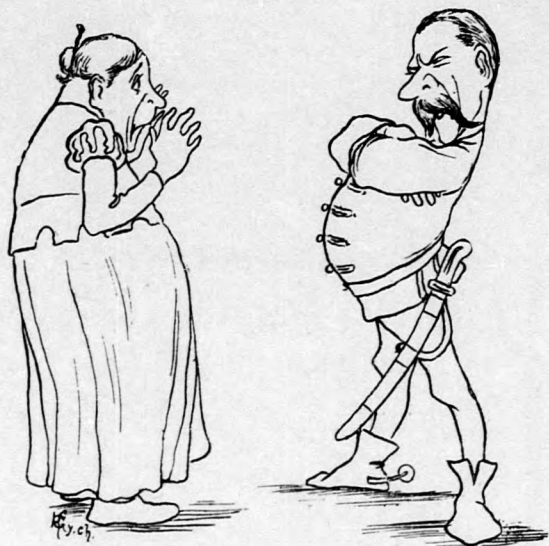
HOGY TUDOTT LE AZ UDVARIAS SZINICAZGATÓ
A NYAKÁRÓL EGY OPERETTET?

Igazgató: (Első nap a zeneszerzőhöz.) Az ön zenéje
nagyon kedves, nagyon eredeti, egyszerűen nagyon jó;
hanem a szöveg, az mizerábilis. Így nem adathatom elő.
Sziveskedjék szerzeményét visszavenni.

(Másnap a szövegíróhoz.) Nagyon szép és eredeti és
mulatságos az ön szövege, de hogy fordulhatott ön
olyan kontár zeneszerzőhöz? Így nem adathatom elő
a darabot. Sziveskedjék a titkárhoz fáradni s vissza-
venni a kéziratát.

KOPÁNY VITÉZ.

Ballada.



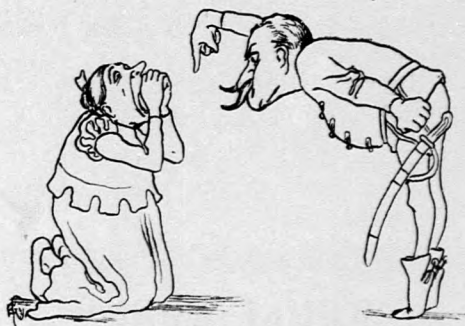
Mint bős tigris jár föl s alá
Nagy termében bajnok Kopány,
Ajaka átkot menydörög:
«Csalfa az asszony, mind a hány!»

»Sz' világosabb miként a nap,
Mig én kocsmáztam reggelig,
Megcsaltál. — jöjj te hitszegő!
Ki volt? ki? mondd — tenálad itt?»



«Szólj! hallgatsz — ah szegény szivem
Régesré; sejtí, tudja már,
Hogy egy galád, sehonni faj
Ajkadnak mézét lopni jár!»

«Vagy csak járt! — erre esküszöm,
— Haragom mint tűz-láva ég,
Veled együtt te hűtelen,
Megölöm őt, mindjárt, ma még!»



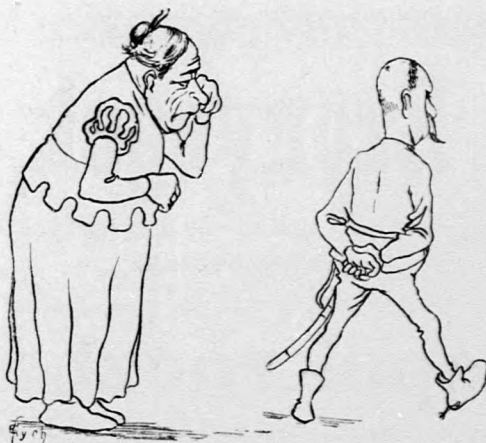
«Hah! térdepelj!» — így zúg Kopány —
— Öklét magasba kapja fel,
Tűz-szikrát szór mindkét szeme
S más' karja már szablyát emel.

«Reszkess!» — s a nő liheg szegény
— Mint galamb, kire ölyv lecsap...
De hallga! im susogni kezd:
«Nem! nem én meg nem csaltalak!» —

«Tekints reám én hős uram.
Kibirom lát'd szemed tüzét,
Nem vagyok én, nem! — hitszegő
Szivem ma is csak a tiéd!»

«Oh nézz reám!» — s most sirni kezd
— Egy könnyet a más' könyre ejt —
«Esküszöm, nem volt férfi még,
Ki rám szemet is vetni mert!»

«Oh nézz reám!» — így bűg tovább —
— S reá tekint a hős Kopány,
Kardját kaczaga dobja el...
...Verejték fut le homlokán.



S nagy szomorún szavába vág:
«Hiszek neked! tovább ne mondd!
Nincs férfi, ki rád nézni mer!
S még én gyanakszom — vén bolond?!!

Bodnár István.

URI KÉRDÉS.

Grófnő: Bemutatom önnek a fiamat, báró úr; valóságos mintaképe a jó férfiaknak: nem pipázik, nem iszik, nem kártyázik — —

Báró: (Maglepetve.) Az istenért: hát akkor mit csinál egész napokon át?

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.**

EGYETLEN LEHETŐ OPERÁCIÓ.

Bankár: (Az orvoshoz.) Doktor úr, kérem nem lehetne valami operációval segíteni ezen az én nagy házamon?

Orvos: Legfőlebb egy sikertelen fináncz-operációval.

Süketeknek.

Egy a süketséget, fülzúgásokat, valamint ezeknek gyógyítását tartalmazó igen érdekes 132 oldal terjedelmű képes röpiratot 10 kr-ért bérmentesen küld:

J. H. Nicholson, Wien, IX., Kolingasse 4.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plombákat, jótállás mellett; árak mérsékeltek.

PALLAS

irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvkiadóhivatalában (Budapest, Kecskeméti-utca 6) kapható:

NÉPSZERŰ CSILLAGÁSZATTAN

Az égboltozat egyetemes leírása.

Írta: **Flammarion Camille.** Fordította: **Hoitsy Pái.**

360 ábrával, színes könyvnyomatok és csillagászati térképekkel. — 2 kötet
Füze 8 frt. Diszkótésben 12 frt.

Szőnyegek,

függönyök, asztal- és ágyterítők, butorszövetek.

Gazdag raktár mindennemű

lópokróczból.

Smyrna négyszögméterje 10 forinttól följebb. Maradékokat jelentékenyen mérsékelt áron ajánlanak.

Kunz József és Társa

Budapest, V., Deák-tér és Erzsébet-tér sarkán.

Atelier Parisien

7350 (Halácsy)

legésinosabban

becselt

Fényképezési műterem
Budapest, Haris bazar.

Fényképek
a legtökéletesebb
kivitelben és jutányos áron készíttetnek.

NAGY GYULA

cs. k. udv. gyógyszer. Budapest, Damjanich-u. 7.

ajánlja «Excelsior» arczenőcs és arcporát	60 kr.
«Eau de Chinis» a haj hullása ellen	1 frt —
China és Chiavasbort az udv. gyógyszer-tárból	2 « 50 «
Dr. Fünckh melltheája, kitünő szer!	35 «
Wilson arczenőcs	60 «
Dr. Guarin mellpora	35 «
Császár gyomorsepepek	70 «
S egy biztosan ható szerét a galandféreg ellen, ára postai küldéssel	3 « 20 «

Brüsszelben az 1888-ik évi nemzetközi kiállításon **arany éremmel** kitüntetett gazdag szénsavtartalmú **asztali és gyógyvíz**

A MOHAI
ÁGNES
FORRÁS

SAVANYUVÍZE

friss töltésben kapható az országos főraktárban:
Edeskutya L. magy. k. és szerb k. udv. ásványvízszállítónál Budapestben nemkülönböztetve gyógyszerárakban, fűszerkereskedésekben és vendéglőkben.

Magyarhon első, legnagyobb és legjobb hírnevű óraüzlete.

BRAUSWETTER JÁNOS SZEGEDEN



cs. kir. és m. kir. szab. chronometer
és műórás, föltalálója az első
egyedüli kulcs nélkül föl-
huzható remontoir
inga - óráknak
stb. stb.

**ÓRÁK 10 ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT
ARANY ÉS EZÜST ÉKSZERTÁRGYAK
RÉSZELETFIZETÉSRE**

Kitüntetve:

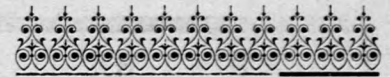
London 1871.
Kecskemét 1872.
Bécs 1873. Ujvidék 1875
Szeged 1876. Páris 1877
Székesfehérvár 1879.
Budapest 1885.

Levélbeli megkeresésekre pontosan válaszolnak.
Képes árjegyek bérmentve. Javítások pont. eszközöztetik.

Magyarhon első, legnagyobb és legjobb hírnevű óraüzlete.

Alapított 1847-ik évben.

Alapított 1847-ik évben.



Németül tanulóknak

legalkalmasb kézikönyvül ajánlható: **Német nyelvtan** magyarok számára. **Ahn F.** hires, könnyű rendszere után írta Nagy Lajos. (Ára, 80 kr. mely bélyegekben is beküldhető.) E könyv rendkívüli előnye, hogy az egyetlen nyelvtan, melyben a német szavak is magyar betűkkel nyomtatvák. — Kapható a PALLAS könyvkiadóhivatalában, Budapest.



„Rujder“ kávéház.

Király- és Kazinczy-utcza sarkán.
Ujjonnan összeállított

magyar hölgyzenekar hangversenye.

Hegedüs Janka kisasszony vezénylete alatt. — Naponta Rác
Gizella kisasszony czimbalomművész nő hangversenye.

GRÓSZ LAJOS



fogtechnikai műterme
BUDAPEST,
magyar-utcza 1.
hatva ni-utcza sarkán
készít 8011
műfogakat, fogso.okat
és javításokat.

Rendkívül olcsó áron, teljes jótállás mellett.



Mindennemű, ugyszintén **halottas kocsik** százra menő készlet következtében olcsón még a legkedvezőbb részletfizetésre is eladatnak.

BOGDÁN JÓZSEF,
kocsigyáros Budapesten, IX.,
páva-utcza 10—12. szám.

RAKTÁRAK: IX., Páva-utcza 7. és
muzeum-körut 10. és 19. 3067

Földváry Imre

specziális készítője a jószabásu
férfi-ingeknek,

ajánlja férfi-divat, vászon és fehérnemű-raktárát, a n. é. közönség b. figyelmébe. Budapest, koronaherczeg-utcza 11., a főposta mellett. — Czégem össze nem tévesztendő,
Földvári J. (Jakab)
czéggel.

BRÜNNER TESTVÉREK

csász. kir. szabadalm. petroleum-lámpa-gyár.

Petroleum

Napfény

7652

függő-lámpák

Excelsior-lámpa

uj, szabadalmazott

100 gyertya

Excelsior

világító erővel,
vakító fehér láng legegyszerűbb és legsolidabb szerkezet, alulról meggyújtandó, szabályozható és kioltandó.

égővel

1887-ik szabadalom.

60 gyertya

világító

erővel.

Raktár: Budapest, Koronaherczeg-utcza 3.



Asztali-

és

függőlámpák,
fali és kézilámpák
minden kiállításban
gyémánt-köréggel
legolcsóbb árak
mellett.



ASZTALI BOROK.

	PALACZK.	
	Kis.	Nagy.
Badacsonyi	60	80
Szomorodni	80	1.20
Csömöri	30	50
Egri vörös	60	80
Rusztli aszú	1.20	—
Ménesi aszú	1.20	—
Franzia pezsgő	—	3.50
Törley Talisman	—	3.—
Sherry Old	—	2.50

HIDEG ÉTTELEK.

Kassai sódar	40
Debrezemi kolbász	25
Debrezemi szalonna	12
Magyar szalámi	25
Szardínia 2 darab	15
Kanapé	20
Caviar	35
Sajt	20
Pirlott kenyér	10

Egy palack pilseni sör 30 kr.

MAYRHOFFER KÁVÉHÁZ

BEVÉDEL

VII. ker., Dohány- és Nyár-utca sarkán.